

lægger dennes Udtalelser særlig betydelig Vægt. Men jeg maa sige, at jeg har sjælden set et Aktstykke, der i den Grad stiller Tingene paa Hovedet som dette Brev fra Kammeradvokaten til Udenrigsministeriet, og jeg skal med Formandens Tilladelse oplæse nogle faa Linier af det. Det findes Spalte 1727—28, og det hedder deri: „I sit Indlæg erkendte da ogsaa Hr. Fraenkel, at da Udbetalingen af de 2,835 Kr. faldt sammen med hans Afskedigelse og forestaaende Hjemrejse, vilde det have været uhensigtsmæssigt, om Ministeriet havde sendt ham Beløbet til Buenos Aires, og det heldigste vilde være at udbetale det til Hr. Haar, hvis det ikke havde været saa ulykkeligt, at Hr. Haar kort efter viste sig at være insolvent, hvad hverken han eller Ministeriet anede. Der kunde da fornøftigvis ikke herske to Meninger om, at Ministeriet paa dette Punkt havde handlet efter, hvad det maatte tro var til Hr. Fraenkels Bedste“.

Dette er af mig udførlig imødegaaet i mit Modindlæg i Proceduren, men jeg har fremdraget disse Linier, fordi de ved en kort Omtale vise, hvorledes denne Fremstilling af Kammeradvokaten er. Hvis Herrerne muligvis erindre, at jeg stod ovre i Buenos Aires og skulde rejse hjem, fuldstændig blottet for Penge, og saa fastholde, at en Mand paaastaar her, at jeg skulde have ment, at det vilde være i min Interesse, at Ministeriet beholdt de Penge, som det skyldte mig, ja, saa maatte jeg virkelig være sindssyg, hvad ganske vist ogsaa Kammeradvokaten hævder, at jeg er, men hvad jeg dog ikke tror er det almindelige Indtryk af mig.

Der findes endvidere Sp. 1685—86 en Fremstilling af Kammerherre Vedel angaaende en Samtale, som jeg skulde have haft med ham om Utilstrækkeligheden af min Lønning, men denne Fremstilling er fuldstændig usand. Jeg har overhovedet ikke talt direkte med Kammerherre Vedel den Gang om dette Spørgsmaal. Min Samtale fandt Sted med min daværende Chef, Kammerherre Bojesen. Ganske vist stod Kammerherre Vedel ved Siden af, og det vilde være ret utænkeligt, at han skulde kunne tie stille, naar to andre i hans Nærværelse tale om noget. Jeg mindes ogsaa, at han gav sit Besyv med, men med ham direkte har jeg ikke talt om Sagen, og Udfaldet af min Samtale med Kammerherre Bojesen var et ganske andet end det, Kammerherre Vedel fremsætter.

Jeg skal endelig komme til et mærkeligt Privatbrev, som ogsaa findes aftrykt,

og som er sendt fraen tidligere underordnet af mig, Vicekonsulen ved Generalkonsulatet i Buenos Aires, til Kammerherre Vedel, et ejendommeligt Brev, fordi det er et Dolkestød i Ryggen paa mig, ligesom jeg har forladt Konsulatet. Hos dem, der kende Vicekonsulens Forhold til Generalkonsulatet, frembringer Læsningen af dette Brev en Stemning, der svinger mellem Forargelse og Latter. Men der er i dette Brev en Paastand, som jeg bliver nødt til at fremhæve, fordi jeg ikke kan se andet, end at der i den ligger en Sigtelse af ligefrem kriminel Art overfor mig, en Sigtelse, som jeg maa anmode om maa blive tagen op imod mig ved sit rette Forum, nemlig Kriminalretten. Vicekonsulen siger, at han skulde have betalt 800 Pesos af forskellige Fordringer, som var til Dels kompromitterende for Konsulatet. Jeg kan ikke se andet, end at der ligger en Sigtelse for noget uhæderligt i, at de skulde være kompromitterende for Konsulatet, og jeg maa derfor opfordre til, at der bliver anlagt Sag imod mig i denne Anledning, for at dette Forhold kan blive fuldt oplyst. Men sker dette, kunne vi ikke gaa frem, som vi hidtil ere gaaede frem. Vi kunne ikke gaa frem paa den Maade, at jo stærkere man gaar ind paa mig, jo mere man forulemper mine mest vitale Interesser, jo mere dette forsøges snart ad den ene, snart ad den anden Vej, desto mere stiger i Udenrigsministeriet de Folk, som have rettet Sigtelser imod mig. De avancere, faa højere Lønninger og jeg har endog den Fornøjelse selv at være med til at bevilge dem. De faa højere Titler, Dekorationer osv. Jeg bliver stadig siddende som den ret uheldigt stillede Mand, jeg er, reven ud af et Arbejde, der var mig kært, og hvor jeg har vist, at jeg kunde udrette noget. Ligeledes er jeg i økonomisk Henseende bleven meget vanskeligt stillet.

Men man kan ikke lægge saadanne Sigtelser frem uden Beviser, og hvis de ikke kunne bevises, maa de Folk, der have rettet Sigtelserne, i dette Tilfælde altsaa Kammerherre Vedel, gaa deres Vej. De kunne ikke blive ved at sidde og have høje Poster i Udenrigsministeriet, samtidig med at de fremlægge Brudstykker af private Breve, der indeholde saadanne Sigtelser uden noget som helst Bevis. Dertil skal jeg indskrænke min Omtale af denne Sag.

Christian Rasmussen: Ved Finanslovens første Behandling i Oktober Maaned henstillede jeg, under Hensyn til den allerede da herskende overordentlig store Arbejdsløs-